

Četvrtak, 10.02.2011.g.

Danas se slavi spomendan Blaženog Alojzija Stepinca, našeg hrvatskog mučenika. A u mojem duhovnom životu njegova pojava i mučeništvo nekako su samozatajni. Susrećem ga a nemam neko posebno mjesto za njega. O njemu me puno naučio jedan moj prijatelj, na izdržavanju kazne zatvora, koji ga jako štuje i slavi. I STVARNO JE TO BLAŽENI ALOJZIJE ZASLUŽIO. I, kada ulazim u svetište Majke Božje Bistričke u Mariji Bistrici, kratko dotaknem njegovu bistu desno od ulaza i kratko mu se pomolim i zahvalim. U toku je postupak proglašenja svetim pa ću se i ja, dajte se i vi, ponekad moliti da to bude čim prije kako bi imali još jednog velikog i svetog zagovornika gore na nebu.

**BLAGOSLOVLJEN BIO DRAGI ALOJZIJE. MOLIM TE GOSPODINE UDIJELI MU MILOST
SVETOSTI
NA
TVOJU
SLAVU
A
NA
SPAS
SVIH
NAS
KOJI
SMO
SE**

**ZA
NJEGA
MOLILI.**

BLAGOSLOVLJEN TI BOŽE U VIJEKE.

I znam da će Gospodin udijeliti tu milost dragom Alojziju Stepincu. Jer beskrajno je njegovo Milosrđe za sve nas grješnike a kako neće biti za one koji su za njega trpjeli i robovali. Na kraju i umrli od bolesti koja je bila izazvana tim njegovim mučeništvom i trpljenjem. A vjerujem da je dragi Alojzije svoje trpljenje i svoje muke u bolesti dao Gospodinu za svekolicke potrebe svoje i naše Crkve i svih nas grješnika.

MOLI
ZA
NAS
BLAŽENI
ALOJZIJE.

Znam često razmišljati o ljudima koji imaju teške i neizlječive bolesti. I poznam neke od njih. Ili sam ih poznao jer su "otišli kod Gospodina na istinu". A neki od njih dugo su se i jako borili sa svojim bolestima. "HTJELI SU POBIJEDITI SVOJU BOLEST". I ta rečenica mi je nekada bila normalna. Boriš se protiv bolesti i želiš ju pobijediti, želiš ozdraviti i živjeti. I poznao sam ljude koji su sve pokušali da pobijede svoje bolesti, da POBIJEDE SMRT. I svašta su radili, prošli cijelim svijetom, koristili sve medicinske i alternativne metode liječenja kako bi pobijedili bolest

I
OSTALI
ŽIVI.
ŽELJELI
SU
OSTATI
ŽIVI.

A bio sam neki dan kod jedne starije osobe koja je bolesna, skoro i nepokretna. I teško joj je. Ona se još toliko ne bori protiv svoje bolesti jer nije na smrt opasna. Ali, ona ne može pobijediti tu svoju bolest, teško će joj se stanje poboljšati jer je već stara i zato je jadna. Vidim da jako pati. Zbog toga a i zbog nekih drugih životnih stvari. Kad bi ona pobijedila svoju bolest, tj. kada bi ozdravila, onda bi ona bila zadovoljnija i sretnija.

No, kada i kako čovjek može pobijediti svoju bolest? Pogotovo neizlječivu. Rekli bi smo, pa ako je neizlječiva onda ju i ne može pobijediti. I ja sam tako prije mislio kada nisam bio puno više u Gospodinu. Mislio sam, pa samo Bog može pobijediti neizlječive bolesti jer samo On može pobijediti smrt.

No, sada, kada sam shvatio svu veličinu Gospodnje ljubavi i NJEGOVOG MILOSRĐA, shvatio sam da i mi možemo pobijediti svaku bolest, pa i onu neizlječivu. Ali ne onako kako bi mi to ljudi htjeli. POBIJEDITI, pa da onda se izliječimo i vječno živimo ovdje na zemlji. NE.

Mi možemo pobijediti bolest tako

DA

JE

PRIHVATIMO.

GOSPODIN DOPUŠTA DA NAS ZLO NAPADA SA BOLESTIMA KAKO BI NAS KUŠAO. I PO ZVAO

K

SEBI

AKO

SMO

DALEKO

OD

NJEGA.

Jasno da zlo to jedva čeka nadajući se da će kroz te kušnje svaki od nas zamrziti Gospodina

radi tih kušnji te se trajno udaljiti od njega. Time bi nas zlo odvuklo k sebi u pakao.

Zato svi oni, koji se GRČEVITO BORE DA OZDRAVE, BEZ GOSPODINA, SVE VIŠE SE OD
NJEGA
UDALJUJU
I
SVE
ČVRŠĆE
SE
ZAPLEĆU
U
MREŽU
ZLA.
Tu zlo odnosi pobjedu.

No, kada mi svoju bolest PRIHVATIMO, TADA MI POBJEĐUJEMO. POBJEĐUJEMO KUŠNJU
POBJE
,
ĐUJEMO
BOLEST,
POBJEĐUJEMO
ZLO.
PRIHVAĆAMO
GOSPODINA,
PRIHVAĆAMO
NJегоVU
VOLJU,
VRŠIMO
NJегоVU
VOLJU.
I
ŽIVOT
NAM
POSTAJE,
I
SA
NEIZLJEČIVOM
BOLEŠĆU,
RADOSTAN
I
PRIHVATLJIV.
JER
JE

U
GOSPODINU.

I tek onda počinjemo uviđati kao je sam Gospodin patio. I KRIŽ, I MUKA I SMRT. I nije se
žalio, i nije s
e ljutio na sve to što mora proći i što mu se događa,
NJEMU,
BOGU.

I nije se ljutio na svoje neprijatelje koji su Ga mučili i na kraju ubili.

VRŠIO

JE

VOLJU

SVOJEGA

OCA.

I umro je sretan i zadovoljan.

PRIHVATIO

JE

SVOJE

TRPLJENJE

ZA

VIŠI

CILJ,

ZA

SPAS

SVIH

NAS

GRJEŠNIKA.

Kada mi prihvatimo svoju, pa i onu najmanju bolest, postajemo slični Gospodinu. Ako nismo dosadni svima oko nas, ako ne osuđujemo sve oko sebe da se o nama slabo brinu, ako ne izmišljamo i ne tražimo nekakve silne lijekove i sredstva, osim onih koji su po Božjim darovima dati liječnicima i medicinskom osoblju, jednom riječju, ako

PRIHVATIMO

tu svoju bolest kao nešto normalno i nastavimo živjeti onako kako nam ta bolest dozvoljava,

ONDA

SMO

MI

POBIJEDILI

TU

BOLEST

I

ZLO

KOJE
NAM
JU
JE
DALO.
PA
MAKAR
I
OD
NJE
UMRLI.
JER
NEĆEMO
STVARNO
UMRIJETI.
IĆI
ĆEMO
KOD
GOSPODINA
KOJI
JE
POBIJEDIO
SMRT.
I
ON
ĆE
NAM
DATI
ŽIVOT
VJEČNI
JER
SMO
BILI
KAO
ON.
PRIHVATILI
SMO
I
TRPJELI
I
VRŠILI
SMO
NJEGOVU
VOLJU.

**I još nam je nešto dao Gospodin, jednu prekrasnu i neizmjeru vrijednu mogućnost. DA
MOŽEMO
SVOJU
BOLEST,
SVOJE
TRPLJENJE
DATI
NJEMU
ZA
SVOJE
GRIJEHE,
ZA
SPAS
NAMA
DRAGIH
OSOBA,
ZA
VELIKE
POTREBE
NAŠE
CRKVE,
ZA
SPAS
SVOJIH
POKOJNIH
I
DUŠA
U
ČISTILIŠTU,
I
ZA
MNOGE
DRUGE
NAKANE.**

Ja sam "svoju bolest", svoj zatvor i muke koje mi je donio, DAO GOSPODINU KAO ZADOVOL
JŠTINU ZA

MNOGE
GRIJEHE
KOJE
SAM

UČINIO. Nije to bilo odmah, unaprijed, nego u toku izdržavanja kazne, kada sam bolje spoznao Gospodina.

I
ZATVOR
MI
JE
BIO
KAO
PJESMA.

A tada se nisam sjetio, možda mi to nije ni tada bilo dano da znam, da te svoje muke dam za obraćenje i spas moje žene i djece, ili spas braka moje sestre i šogora, ili obraćenje i spas još nekih brakova osoba koje su mi drage, ili za duše u čistilištu, puno meni dragih pokojnih. Da sam toga tada bio svjestan i da sam to učinio OSJEĆAO BI SE PREKRASNO I ZADOVOLJNO u najvećim mojim životnim kušnjama. No, i ovako je bilo lijepo. Mada mi mnogi ne vjeruju.

I probao sam jučer onoj staroj osobi reći da neka proba prihvatiti ovu svoju starost i svoju bolest. Da drugačije sada ne ide. Pa sam joj onako oprezno probao reći, jer je vjernica, neka vidi kako njezina djeca imaju velike muke i probleme u životu. I njima je teško. Pa neka proba ove svoje staračke probleme i muke u bolesti dati Gospodinu za spas svoje djece. Slušala me ali mislim da me nije razumjela. Iskreno, ja osjećam da je to tako, GOSPODIN MI JE DAO DA TO SHVATIM,

al

i ponekad još se nekako u svemu tome "izgubim".

DATI
SVOJU
MUKU
I
TRPLJENJE
GOSPODINU
ZA
SPAS
NEKIH
DRUGIH.

Kako plemenito a tako neshvatljivo.

KOLIKO JE GOSPODINOVO MILOSRĐE KOJI JE I NAMA DAO DA BUDEMO MILOSRDNI

**TRPEĆI
ZA
DRUGE.**

Samo, tu se onda uvijek umiješa zlo pa u nama "probudi" našu ljudsku sebičnost, licemjernost, oholost, lijenost, zavist, srditost i dr., te nas odvratiti da mislimo na spas drugih a time i na svoj spas.

Ali, ta borba dobra i zla trajat će do novog dolaska našeg Gospodina. Pa tko shvati će se spasiti a tko neće shvatiti će propasti.

**PRIHVATIMO SVOJE KUŠNJE I SVOJE KRIŽEVE. PRIHVATIMO VOLJU GOSPODINOVU
ZA
NAS.
ŽRTVUJMO
SE
ZA
DRUGE
SPAŠAVAJUĆI
TIME
SEBE.
A
IMAMO
SE
ZA
KOGA.**

**GOSPODINE, DAJ NAM SNAGE ZA ŽRTOVANJE PO TVOJOJ VOLJI, BLAGOSLOVLJEN
BIO U VIJEKE.**

